

Особливу увагу слід приділити оснащенню особового складу. Використання індивідуальних аптечок, сучасних засобів зупинки кровотечі та забезпечення дихання є обов'язковою умовою ефективного надання допомоги. Водночас бойовий досвід показує, що навіть найкраще оснащення є неефективним без належної підготовки.

Не менш важливим є питання організації медичної евакуації. Впровадження ефективних алгоритмів евакуації поранених, чітка взаємодія між підрозділами та медичними службами дозволяють значно підвищити шанси на виживання. Бойовий досвід свідчить, що затримка евакуації є одним із критичних факторів втрат.

Також важливим напрямом є психологічна підготовка військовослужбовців. Надання допомоги в умовах небезпеки, під вогнем або у стресових ситуаціях потребує не лише знань, а й психологічної стійкості. Саме тому навчання має включати елементи стрес-тренування.

Крім того, впровадження бойового досвіду передбачає постійний аналіз випадків поранень і надання допомоги. Це дозволяє виявляти типові помилки, удосконалювати навчальні програми та підвищувати ефективність підготовки.

Висновки: Отже, тактична медицина є одним із ключових елементів удосконалення системи підготовки та застосування підрозділів сектору безпеки і оборони. Впровадження бойового досвіду у цій сфері дозволяє суттєво знизити втрати, підвищити виживаність поранених і забезпечити ефективність виконання бойових завдань. Комплексний підхід, що включає навчання, оснащення, організацію евакуації та психологічну підготовку, є необхідною умовою сучасної боєздатності.

Росляков Олексій Васильович

*ад'юнкт докторантури та ад'юнктури
підполковник*

Національна академія Національної гвардії України

Горелишев Станіслав Анатолійович

*доцент кафедри тактики
навчально-наукового інституту забезпечення державної безпеки
кандидат технічних наук, доцент
Національна академія Національної гвардії України*

МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНЮВАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН НГУ ЩОДО ОБОРОНИ ЯДЕРНИХ УСТАНОВОК

Сучасні умови ведення бойових дій характеризуються високою динамічністю, асиметричністю загроз та значним впливом повітряного компонента, зокрема безпілотних літальних апаратів. Особливої чутливості набуває проблема забезпечення стійкої оборони важливих державних об'єктів, до яких належать ядерні установи (ЯУ).

Практика організації їх оборони вимагає не лише якісного формування бойових порядків, але й кількісно обґрунтованої оцінки можливостей наявних сил і засобів

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ СКЛАДОВИХ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ В СУЧАСНИХ
УМОВАХ**

щодо виконання завдань у заданих часових та ресурсних обмеженнях. У цьому контексті існуючі підходи не завжди забезпечують достатній рівень інтеграції різнорідних факторів впливу, зокрема наземної та повітряної загроз, а також процесів оперативного підсилення угруповань.

Отже, актуальним є розвиток методичного інструментарію, який забезпечує комплексну оцінку можливостей військових частин НГУ з урахуванням комплексного характеру загроз і обмежень часу реагування.

Метою дослідження є розроблення методики оцінювання можливостей військових частин НГУ з оборони ЯУ, яка забезпечує узгоджене використання результатів раніше сформованого науково-методичного апарату для отримання коефіцієнта надійності оборони та визначення потреби у додаткових силах і засобах.

Запропонована методика є завершальним елементом розробленого науково-методичного апарату та забезпечує практичну реалізацію моделей і методу розрахунку стійкості оборони ЯУ, сформованих у попередніх дослідженнях.

Методика базується на інтегрованому використанні взаємопов'язаних моделей і показників, які характеризують:

- наявний ресурс сил і засобів оборони;
- бойовий потенціал підрозділу;
- результативність протидії безпілотним літальним апаратам;
- можливості оперативного залучення додаткових сил і засобів;
- стійкість та надійність оборони.

Інтеграція зазначених складових реалізується шляхом узгодженого застосування моделей, що дозволяє перейти від первинних даних до оцінки стійкості оборони та визначення її надійності.

Процедура реалізації методики включає послідовність етапів:

- формування вихідних даних щодо противника, своїх сил та умов району виконання завдання;
- визначення часових обмежень оборони, зумовлених темпом дій противника;
- оцінювання початкового ресурсу та бойового потенціалу підрозділу;
- врахування впливу повітряної складової загрози;
- оцінювання стійкості оборони у заданих умовах;
- визначення дефіциту ресурсу у разі його недостатності;
- обґрунтування варіантів залучення резервів;
- повторне оцінювання після нарощування сил і засобів;
- формування коефіцієнта надійності оборони.

Характерною особливістю методики є ітераційна процедура визначення мінімально необхідного ресурсу оборони. Його отримання здійснюється шляхом послідовного уточнення складу сил і засобів до моменту досягнення заданих вимог щодо стійкості та ймовірності виконання завдання.

Результатом застосування методики є узагальнений коефіцієнт надійності оборони, який кількісно характеризує здатність підрозділу виконати поставлене завдання за умов наявних ресурсів, часу та впливу противника. У разі невідповідності

встановленим вимогам визначається кількісно обґрунтований дефіцит сил і засобів, що створює інформаційну основу для обґрунтування рішень щодо підсилення.

Запропонована методика забезпечує формалізований та структурований підхід до оцінювання можливостей військових частин НГУ з оборони ЯУ в умовах багатфакторного впливу сучасних загроз. Її ключовою особливістю є інтеграція результатів різнорідних моделей у єдиний процес оцінювання без їх структури, що забезпечує методологічну узгодженість науково-методичного апарату.

Практична значущість полягає у можливості визначення рівня надійності оборони, мінімально необхідного ресурсу сил і засобів, потреби у додатковому підсиленні, а також обґрунтованих варіантів перерозподілу сил.

Отримані результати можуть бути використані органами військового управління під час планування оборони критично важливих об'єктів, а також для підтримки прийняття рішень у динамічних умовах оперативної обстановки.

Саламаха Микола Арсенійович

директор Науково-виробничої компанії "Енергія 2000"

Солодун Євген Михайлович

доцент кафедри бойового та логістичного забезпечення

кандидат технічних наук, молодший лейтенант

Київський інститут Національної гвардії України

Ніконенко Андрій Миколайович

викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення

Київський інститут Національної гвардії України

СУЧАСНА ТРЕНАЖЕРНА БАЗА ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ІНСТРУМЕНТ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ

Підвищення рівня професійної підготовки військових водіїв є важливим завданням для оборонних структур, яке набуває особливої актуальності в умовах сучасних збройних конфліктів. Ці конфлікти характеризуються високими вимогами до здатності оперативного управління транспортом, орієнтування на місцевості та прийняття рішень у швидкозмінних і ризикованих обставинах. Використання тренажерних систем сучасного покоління відкриває перспективи для опрацювання складних ситуацій без загроз для життя людей, збереження техніки та мінімізації споживання матеріальних ресурсів.

Військова тренажерна база сьогодні розглядається як один із ключових елементів системи професійної підготовки майбутніх офіцерів. Вона поєднує стимуляційні технології як на полігоні, так і в навчальних аудиторіях, створюючи умови, максимально наближені до реальних бойових ситуацій. Завдяки цьому курсанти можуть відпрацьовувати практичні навички керування автотранспортом без ризику для життя та без витрат ресурсу справжньої техніки.